

Arrest

nr. 119 757 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op (...) te Beni Suef. U bent een orthodox Koptisch christen. U stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Sedert 2004 baatte u uw eigen winkel uit met dierenvoeding. Hoewel deze winkel nog steeds uw eigendom is, bent u naar aanleiding van uw problemen in Egypte moeten stoppen hier te werken.

Sinds 2011 nodigde u iedere donderdag en vrijdag de islamitische jongeren van de burens uit in het Al Abour-park om hen te vertellen over het christendom maar nooit verplichtte u iemand om zich te bekeren. U deed dit vanuit de christelijke verplichting om uw religie uit te leggen en misverstanden te voorkomen. Het uitvoeren van uw zendingsopdracht kon echter niet op veel sympathie rekenen van de radicale groeperingen, die het u wilden betaald zetten door op 10 februari 2013 een klacht in te

dienen. Diezelfde dag bevond u zich in het centrum van Beni Suef toen uw broer K. (...) u telefoneerde met het nieuws dat de politie jullie huis was binnengevallen, naar u op zoek was en al uw documenten, uw laptop en enkele van uw cd's in beslag had genomen. Tussen de cd's bevond zich onder andere een Amerikaanse film waarin de profeet Mohammed vernederd wordt. Volgens uw broer K. (...) werd u ervan beschuldigd de islam en de profeet Mohammed te hebben vernederd. Hij raadde u aan niet meer naar huis terug te keren. Met het gelijkaardige verhaal van een andere orthodoxe christen, N. D. (...), indachtig, besloot u vanaf diezelfde dag onder te duiken bij een vriend in Alexandrië, M. N. (...). N. D. (...) was een rijke ingenieur die zowel moslims als christenen hielp. Lastens proselitisme werd ook hij reeds veroordeeld tot zes jaar gevangenschap tijdens dewelke hij zou zijn gefolterd, tot blijvende verlamming toe.

Op 19 februari 2013 heeft u Alexandrië verlaten met een kleine boot waarna u overstapte op een grotere boot naar Adana, Turkije. Eén dag later kwam u aan en contacteerde u uw vriend, A. S. (...), bij wie u sindsdien tot 19 juli 2013 ondergedoken leefde. Aan het einde van uw verblijf in Adana, Turkije vernam u van uw vriend in Alexandrië, dat u bij verstek veroordeeld was tot vijf jaar gevangenisstraf. Via diezelfde vriend, die op zijn beurt uw broer K. (...) contacteerde, kwam u in het bezit van het vonnis. Omdat u vreesde dat de telefoongesprekken werden afgeluisterd en de politie uw onderduikadres zou weten te traceren, fungeerde uw vriend in Alexandrië als tussenpersoon. In het vonnis stond vermeld dat u werd veroordeeld op basis van het vernederen van de islam en de profeet maar ook omdat u jongeren uit de buurt probeerde te bekeren.

Met een gevangenisstraf van vijf jaar boven het hoofd besliste u om Turkije te verlaten. Op 19 juli 2013 vertrok u samen met uw vriend, A. S. (...), met de trein naar Istanbul. Vandaaruit namen jullie een andere trein tot aan Adirna, een kleine stad aan de Turks-Bulgaarse grens. Daar stapte u over in een vrachtwagen die u op 20 juli in Brussel bracht. Vier dagen later vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart en een vonnis d.d. 5 juni 2013.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er over de authenticiteit van het vonnis d.d. 5 juni 2013 ernstig kan getwijfeld worden. Terwijl u beweert dat het om een origineel document gaat (CGVS, p.5), voldoet het vonnis niet aan de gangbare normen en vereisten van een authentiek stuk. Niet alleen bevat het vonnis geen officiële hoofding. Ook kan met het blote oog worden vastgesteld dat de stempels ingescand zijn. Dit doet ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van het vonnis. Dat u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door het neerleggen van een niet authentiek stuk doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het tegen u uitgevaardigde vonnis en komt de oprechtheid van uw asielaanvraag in het gedrang.

Behoudens dit vonnis legt u geen ander bewijsstuk voor dat verband houdt met uw asielrelaas terwijl u nochtans melding maakt van een gerechtelijke procedure die duurde van sedert de politie bij jullie binnenviel tot het vonnis werd uitgesproken begin juni (CGVS, p.21). Gevraagd of uw advocaat behalve het vonnis nog andere documenten in zijn bezit heeft, stelt u te denken van niet. Expliciet gevraagd naar het proces-verbaal van de klacht van de radicale moslims, stelt u dat u niet weet of uw advocaat over een exemplaar beschikt. Dit is hoegenaamd bevreemdend. Van iemand die internationale bescherming verzoekt mag minstens verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om zijn asielaanvraag te staven met de nodige stukken. Dat u zelfs niet weet of uw advocaat over een kopie van de klacht beschikt en zich er ook niet over geïnformeerd heeft, getuigt in deze dan ook van een erg laconieke houding (CGVS, p.22).

Daarnaast slaagt u er evenmin in om elementen aan te brengen die het Commissariaat-generaal ervan overtuigen dat er effectief een gerechtelijke procedure tegen u liep.

Allereerst weet u niet te specificeren wie precies de klacht tegen u indiende. Uw verklaringen beperken zich tot de bewering dat het gaat om radicalen uit jullie wijk, meer bepaald de moslimbroeders. U kent hun namen niet omdat u geen contact met hen had (CGVS, p.17). Dit is echter geen afdoende verklaring. Het spreekt voor zich dat u derhalve in meer detail zou moeten kunnen spreken over de identiteit van de personen die een klacht tegen u indienden en niet louter te verwijzen naar de moslimbroeders. Niet alleen had u zich kunnen informeren bij uw broer – hij zag de betrokken personen in de rechtbank en het betrokken radicalen uit jullie wijk – ook had u uw licht kunnen opsteken bij uw advocaat. Gepeild of u uw broer gevraagd heeft naar de namen van de moslimbroeders, zegt u dit niet te hebben gedaan. Daarnaast stelt u dat jullie wel weten dat het radicalen uit jullie wijk zijn maar steeds proberen uit hun buurt te blijven omdat zij problemen veroorzaken. Gevraagd wat uw broer u nog wist te vertellen over deze personen, antwoordt u niets meer. Dat is alles wat hij tegen uw vriend in Alexandrië zou hebben verteld (CGVS, p.17). Uw uitleg biedt echter geen overtuigende verschooning.

Redelijkerwijs mag verwacht worden dat u de namen van de aanklagers kent of dat u zich minstens alle moeite heeft getroost om te achterhalen wie deze personen waren, een gegeven dat totaal niet blijkt uit uw verklaringen.

Geïnformeerd of u zelf ooit persoonlijk contact heeft gehad met uw advocaat, verklaart u dat uw broer contact met hem had en legt u uit dat u alles wat u tegen uw advocaat wilde zeggen tegen uw vriend in Alexandrië zei. Uw vriend in Alexandrië zei het dan voort tegen uw broer en uw broer zei het tegen uw advocaat (CGVS, pp.12-22). Gezien informatie uit eerste hand toch veel beter is, lijkt het evenwel logisch dat u in de eerste plaats zelf uw advocaat zou contacteren die belast was met uw zaak, om accurate info te vergaren. Dat u dit niet deed omdat u niemand wilde laten weten waar u verbleef, zelfs niet na uw vertrek uit Egypte, is bevreemdend te meer een advocaat toch kan beschouwd worden als een vertrouwenspersoon (CGVS, p.22).

Afgezien daarvan is het opvallend dat u ook de naam van uw advocaat schuldig moet blijven. Ook al heeft uw broer deze advocaat aangesteld, gezien de belangrijke positie die uw advocaat voor u innam, kan ervan worden uitgegaan dat u zijn naam zou kennen of wederom dat u er minstens naar geïnformeerd zou hebben in het kader van uw asielprocedure. Dat u sec stelt dat u zich zijn naam niet meer herinnert, komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Gepolst naar wat die advocaat concreet allemaal voor u gedaan heeft, komt u bovendien niet verder dan te stellen dat hij uw onschuld verklaarde maar geen enkel bewijs had om uw verdediging sterk te maken (CGVS, p.21). Daar informatie omtrent de gerechtelijke procedure die tegen u liep van primordiaal belang is, mag minstens aangenomen worden dat u hierover meer specifieke verklaringen zou kunnen afleggen (CGVS, p.21).

Noch voor de periode van uw verblijf in Egypte tot februari 2013, noch voor de periode van februari 2013 tot nu, kan u tot slot concrete aanwijzingen opgeven om aan te tonen dat u zelf het slachtoffer zou worden van een persoonlijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De enige aanwijzing die u hiertoe aanhaalt, betreft de klacht d.d. 10 februari 2013 doch hiervan werd de geloofwaardigheid reeds ondermijnd door bovenstaande argumentering. Verder hebben de radicale moslims naar eigen zeggen geen problemen voor u veroorzaakt, noch in Beni Suef of in Alexandrië, noch in Adana, Turkije (CGVS, p.15, p.18 & p.20). Meer nog, in geval van vrijspraak in uw zaak zou u gewoon naar Egypte zijn teruggekeerd (CGVS, p.10 & p.21). Gepolst of u verder nog aanwijzingen heeft dat u gezocht zou worden door de radicale moslims waarmee u problemen had, stelt u niets in handen te hebben dat daarop kan wijzen maar dat zij in het algemeen begonnen zijn tegen alle christenen in het land (CGVS, p.24).

Gevraagd of uw familie tot nu toe nog problemen heeft gekend in verband met uw persoonlijke situatie, stelt u van niet (CGVS, pp.20-21 & p.24). Desondanks bent u er zeker van dat zolang "zij" u kennen en weten waar u woont, "zij" zeker problemen gaan veroorzaken voor uw familie. Gepolst waaruit u dit afleidt, stelt u opnieuw dat gewone christenen al niet meer veilig zijn in Egypte. Wat betekent dat voor iemand die volgens "hen" de islam en de profeet beledigd heeft en moslims heeft proberen te bekeren tot het christendom, vraagt u zich af. Dan zal de reactie des te heviger zijn, vermoedt u (CGVS, p.24). Niet alleen berust uw voorgehouden vrees opnieuw deels op het inmiddels ontcrachte bestaan van het vonnis. Ook volstaat een loutere verwijzing naar de onderdrukking van de christenen in Egypte zonder deze welomschreven te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U maakt er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dat u persoonlijk dergelijke problemen zou hebben ondervonden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te

besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst heeft uw identiteitskaart slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Het vonnis d.d. 5 juni 2013 werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich inzake de vluchtelingenstatus in een enig middel op de "schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending artikel 8 EVRM.". Inzake de subsidiaire beschermingsstatus herneemt verzoekende partij voormeld enig middel waarbij zij het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en het artikel 8 EVRM wijzigt in respectievelijk artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Ingevolge de sterke onderlinge verwevenheid van beide middelen oordeelt de Raad deze gezamenlijk te behandelen.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen en beginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen of beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft

op welke manier zij het vertrouwensbeginsel en artikel 8 EVRM geschonden acht. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop deze verdragsbepaling en dit beginsel werden geschonden is dit onderdeel van de middelen niet ontvankelijk.

2.2.2. De Raad wijst erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Betreffende de onwetendheden over de gerechtelijke procedure waarvan verzoekende partij het voorwerp was herhaalt verzoekende partij dat zij geen direct contact kon en wilde nemen met haar broer en met haar advocaat daar zij niet wilde dat de Egyptische politiediensten en overheden wisten waar zij verbleef.

2.2.5.2. De Raad oordeelt evenwel dat het volstrekt onnodig is rechtstreeks contact te onderhouden met haar boer en haar advocaat om elementaire informatie te verwerven nu verzoekende partij er zelf voor gekozen heeft haar verdediging, wat een doorgeven en ontvangen van informatie inhoudt, te voeren door bemiddeling van haar vriend in Alexandrië via haar broer naar haar advocaat toe. Bovendien toont verzoekende partij niet aan waarom het langs deze weg onmogelijk zou zijn de meest essentiële gegevens van het tegen haar gevoerde proces te weten te komen. Dat verzoekende partij niet in kennis is over wie precies haar heeft aangeklaagd hoewel het mensen van haar wijk betreffen en haar broer deze heeft gezien in de rechtbank, dat zij de naam van haar advocaat niet kent en zij buiten het feit dat haar advocaat zou hebben gepleit dat zij niets gedaan had (administratief dossier, stuk 4, p. 21) niet

weet wat haar advocaat *in concreto* allemaal voor haar heeft gedaan en hoe hij haar verdediging heeft opgebouwd, verhindert enig geloof te hechten aan deze beweerde gerechtelijke procedure en derhalve aan de problemen of gebeurtenissen die tot deze procedure zouden hebben geleid.

2.2.6. Waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een negatief motief distilleert uit het feit dat er geen beroep is ingesteld tegen het vonnis stelt de Raad vast dat dit door verzoekende partij opgeworpen element resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers maakt de bestreden beslissing nergens gewag van het nalaten een beroep in te stellen tegen het vonnis.

2.2.7. Aangaande het verweer van verzoekende partij met betrekking tot de motieven betreffende de authenticiteit van het vonnis en betreffende het niet bijbrengen van andere bewijsstukken van de gevoerde gerechtelijke procedure, wijst de Raad erop dat dit overvloedige motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers verhinderen voormelde vastgestelde flagrante onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas aan dit relaas enig geloof te hechten. Aan documenten die worden bijgebracht ter ondersteuning van een beweerd asielrelaas kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. De motieven betreffende het vonnis en het ontbreken van andere bewijsstukken zijn dan ook totaal overbodig.

2.2.8. Waar verzoekende partij benadrukt dat uit de informatie van verwerende partij, gevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat in bepaalde zones van het land de desastreuze sociaal-economische toestand de spanning tussen moslims en christenen voedt wat leidt tot een klimaat van onverdraagzaamheid en talrijke klachten wegens godslastering, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar een toestand van spanning tussen moslims en christenen in bepaalde zones van het land volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Bovendien kan aan het persoonlijke asielrelaas van verzoekende partij, zoals hoger betoogd, geen geloof worden gehecht.

2.2.9. Met betrekking tot het argument van verzoekende partij dat haar familie problemen zou krijgen '*als ze weten waar hij woont*' en dat haar familie onder druk zou worden gezet om mee te delen waar zij verblijft, wijst de Raad er nogmaals op dat het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is waardoor voormeld argument dan ook als niet dienend moet worden beschouwd.

2.2.10. Waar verzoekende partij, onder verwijzing naar de "*note of burden and standard of proof*" van het UNHCR, stelt dat een element van twijfel geen afbreuk mag doen aan de verklaringen indien het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is waardoor haar het voordeel van de twijfel dient te worden verleend, stelt de Raad vast dat om voormelde redenen het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas niet aannemelijk is en als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Het voordeel van de twijfel kan haar dan ook niet worden toegekend.

2.2.11. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij terecht geen geloof kan worden gehecht waardoor haar de status van vluchteling voorzien bij artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.12. De Raad wijst erop dat waar verzoekende partij meent dat zij een tweede maal had moeten worden gehoord daar zoals blijkt uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal zij niet gehoord is geweest omtrent haar aanvraag tot subsidiaire bescherming, waarbij zij zich baseert op het arrest in de zaak C-277/11 van het Europees Hof van Justitie, zij evenwel uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet geëerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoekende partij werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar rechten *in casu* geschonden werden. In zoverre verzoekende partij meent dat haar rechten van

verdediging geschonden zijn, meer bepaald haar recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal op 11 september 2013 gedurende vier uur werd gehoord met de hulp van een tolk Arabisch. Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst voor het overige naar de navolgende bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Aangaande desbetreffende motivering van verwerende partij bepekt verzoekende partij zich te stellen dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat de analyse van de situatie in het land van herkomst "*ex nunc*" moet gebeuren daar de situatie snel kan veranderen. De Raad stelt vast dat verwerende partij zich voor wat betreft deze motivering steunt op de COI Focus "*EGYPTE – Situation sécuritaire*" van 10 oktober 2013 en op de COI Focus "*EGYPTE – Situation des chrétiens*" van 26 september 2013 (administratief dossier, stuk 14) en dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT